

Til § 13

Bestemmelsen er – bortset fra mindre redaktionelle ændringer – enslydende med § 12 i forslag I.

Der henvises til bemærkningerne til § 11, § 12 og § 14.

Til § 14

Bestemmelsen er – bortset fra mindre redaktionelle ændringer – enslydende med § 13 i forslag I.

Det har gennem tiderne været fast praksis, at fredskovspligt kun blev ophævet mod udlæggelse af et kompenserende vederlagsareal, medmindre der er tale om et areal af ubetydelig størrelse.

Suspension af fredskovspligt betinges efter praksis normalt også af et vederlagsareal, hvis enten den midlertidige anvendelse af skoven varigt forringer arealets egnethed til skovdrift, eller den strækker sig over mere end 10 år.

Ordet »vederlagsareal« nævnes ikke i den gældende lov. I administrationen har man imidlertid altid brugt det, hvorfor det nu foreslås som lovens udtryk.

Den praksis, der hermed foreslås lovfæstet, har været et værn for landets fredskove. Opfyldelse af kravet om vederlagsareal er i mange tilfælde forbundet med besvær og omkostninger. Derfor afholder det givetvis mange fra at overveje at anvende fredskov til andet end skovdrift, idet det er almindeligt kendt, at det kræver udlæggelse af vederlagsareal. Normalt kræves der et vederlagsareal, som er 10–15 pct. større end arealet, hvorpå fredskovspligten ønskes ophævet.

Denne praksis har hidtil også været den overvejende hovedregel i sager, der angår mindre arealer. Af mange årsager kan der være grund til fremover at lempe den noget for mindre arealers vedkommende. Bl.a. står det administrative besvær og omkostningerne i disse sager – både hos myndigheder og private – ofte ikke mål med den beskedne stigning i skovarealet, der opnås. Der er også grund til at opgive kravet om vederlagsareal, når fredskovspligten ophæves eller suspenderes, fordi arealet ikke er egnet til skovdrift.

Kravet om vederlagsareal fremsættes normalt også som kompensation for et ubevokset fredskovsareal, f.eks. et tidligere tjenestehus med have, der ønskes udstykket og frasolgt. I disse tilfælde kræves der normalt et vederlagsareal, der er mindst dobbelt så stort som det udstykkede areal.

Det afhænger af de konkrete omstændigheder om en tilladelse efter § 13 betinges af et vederlagsareal.

I ældre praksis tillod man næsten aldrig, at bevoksede arealer anvendtes som vederlagsarealer. Synspunktet var det, at landets skovareal sædvanligvis formindskes, når fredskovspligten bliver ophævet, og

at denne formindskelse ikke bliver kompenseret, medmindre der sker en nyplantning.

Der skete i 1960'erne et mindre skred i retning af at godkende bevoksede vederlagsarealer.

Normalt skal et bevokset vederlagsareal ifølge den gældende praksis dog være ca. dobbelt så stort som et ubevokset.

Om betingelserne for at lægge fredskovspligt på et areal henvises til § 8 og bemærkninger dertil.

Forslaget giver mulighed for, at der fastsættes nærmere regler om vederlagsareal. Der kan bl.a. fastsættes regler om vederlagsarealets størrelse, om at et vederlagsareal på længere sigt kan yde en træproduktion, der er mindst lige så stor som produktionen på det areal, hvorpå fredskovspligten ophæves eller suspenderes, eller at der ikke kræves vederlagsareal for ophævelse af fredskovspligt på små, uvæsentlige skovstykker.

Forslaget er ikke til hinder for, at der etableres en »puljeordning«, dvs. en ordning, der tilsigter at etablere større skovstykker med flere, mindre vederlagsarealer. Udover de skovbrugsmæssige fordele ved at etablere en puljeordning kan det tænkes, at ordningen kan være en lettelse for de ejere, der tilpligtes at udlægge vederlagsarealer, og som måske ikke selv råder over passende jord hertil.

Hidtil har man normalt krævet, at vederlagsarealer på mindre end 10 ha skulle grænse op til anden fredskov. Der kan være grund til fremover at lempe denne praksis og acceptere fritliggende vederlagsarealer, der er mindre end 10 ha under forudsætning af, at de tilplantes med overvejende løvskov.

Reglen forhindrer ikke, at der også kan stilles andre vilkår for tilladelser efter § 10 og § 13.

Til kapitel 3 om god skovdrift

I dette kapitel præciseres rammerne for god skovdrift. Det er væsentligt, at god skovdrift reflekterer såvel de lokale forhold som den skovbrugsfaglige viden og kunnen, der til enhver tid gør sig gældende i landets skovbrugserhverv. Dansk skovbrug er på flere områder langt fremme, også på internationalt plan, og det er vigtigt, at skovloven medvirker til at fastholde denne position.

Det er centralt for skovdyrkningen, at der knyttes nær forbindelse mellem de skovbrugsfaglige forsknings- og udviklingsinstitutioner og det praktiske arbejde i skovene.

Skovbrugsforskningen er koncentreret om en række institutioner.

For det første forskes der i skovbrugets primære produktion, dvs. trævæksten i skovene og de andre goder, herunder de miljømæssige forbedringer bredt betraget, der kommer deraf. De centrale institutio-